

Ilustrații de Steven Lenton

Traducere din limba engleză de Gabriel Stoian

CORINT JUNIOR

**În timp ce orașul doarme,
un erou necunoscut veghează
din avanpostul lui
aflat pe vârful acoperișului**

Fiecare poveste are un erou.

Nu trebuie decât să te asiguri că tu ești acela.

În prima noapte petrecută la Spitalul Universitar Woolpit Royal am crezut că dăduse norocul peste mine. Băiatul din patul de alături era somnambul. Cu mâinile lipite de trup, cu capul drept, ca o jucărie Playmobil, a mers în somn până la ușa rezervei, care se deschidea doar cu un cod de securitate. Nu am vrut să o deranjez pe asistenta din tura de noapte, de aceea l-am urmărit. Băiatul a apăsat câteva cifre pe tastatură. Ușa s-a deschis și, după aceea, am pornit după el pe culoarele pustii ale spitalului, traversând o sală de mese – unde m-a atras mirosul de cașcaval – și apoi am ieșit pe ușa care dădea spre scara de incendiu.

Am crezut că ieșisem în stradă.

Uitasem că ne aflam la etajul doisprezece.

Am rămas amândoi în cadrul ușii unui soi de construcție, care se găsea chiar pe acoperișul spitalului.

Privit de sus, orașul clipea ca un uriaș pom de Crăciun. Băiatul s-a apropiat ca o jucărie Playmobil sinistră de marginea acoperișului. Încă un pas și PLEOSC!, s-ar fi transformat într-o pată de gem pe trotuarul aflat la treizeci de metri dedesubt. M-am gândit să îl strig pe nume, dar dacă se trezea, se speria și cădea?

Apropo, numele lui era Tommy-Lee Komissky – deși toată lumea îi spunea „Komissky cel Groaznic”. Iar numele meu este Rory Rooney. Eram în aceeași clasă. El era cel mai voinic și cel mai rău. Eu eram cel mai scund și cel mai slab din clasă. V-aș putea povesti o grămadă despre cum îmi strivise sendvișurile, îmi aruncase rucsacul din autobuz sau mă aruncase chiar pe mine din autobuz. Însă, în acele momente, nu m-am gândit la asta. Mai precis, m-am gândit că aveam toate șansele să devin un erou.

Nu trebuia decât să îi salvez viața.

Atâta vreme cât nu mai făcea vreun pas, totul avea să fie ușor.

Brusc, a fulgerat.

El a tresărit.

Eu am clipit.

S-a auzit bubuitul tunetului.

El a mai făcut un pas.

După aceea, Komissky cel Groaznic a căzut de pe acoperiș.

Imediat după aceea...

L-am văzut prăbușindu-se. În acel moment, stăteam în pragul ușii, în partea opusă a acoperișului. Nu am putut face nimic ca să-l salvez. Însă după aceea...

Stăteam alături de el.

Pe pământ.

Între un șir de pubele pe roți și altul fără.

Îl salvasem.

Am privit spre acoperișul aflat la douăsprezece etaje deasupra noastră. Cum de ajunsesem de-acolo până jos?

Cum?

Ei bine, adevărul e că sunt uluitor.

Și uite cum am devenit uluitor.

Căzuserăm de pe acoperișul unei clădiri de douăsprezece etaje. Nu ne-am transformat în gem când am atins pământul. Nu am trecut prin el. Nu

ne-am izbit. Nici măcar nu ne-am zgâriat. Căderea ne-a lăsat nevătămați, dar îl trezise pe Komissky cel Groaznic.

S-a uitat în jur, s-a întins și a scos un mârâit:

— Ce se întâmplă? Unde suntem? Încerci să mă arunci într-o pubelă pe roți?

(Asta ar părea o întrebare neobișnuită, dar când eram la școală, Komissky cel Groaznic m-a aruncat o dată în așa ceva. Își închipuise probabil că încercam să caut Răzbunare.) M-a împins într-un colț, ca să nu mă pot strecura pe lângă el. Dar nu mi-a fost teamă.

În acea seară – pentru prima oară de când îl cunoscusem – nu mă temeam de Komissky cel Groaznic.

În acea seară nu mă temeam de nimic.

— Ce căutăm aici? Cum am ajuns în stradă?

Mi-am ridicat privirea spre vârful clădirii – sus, sus, deasupra capului, atât de înaltă, încât abia vedeam acoperișul.

— Am sărit, am spus eu. Tocmai de pe acoperiș.

Și-a ridicat și el privirea.

— Mă iei peste picior, Rory Rooney?

Apoi și-a ridicat brațul, gata să mă lovească.

— Nu.

— N-aveam cum să fi sărit de acolo. Am fi murit.

— Dar am sărit. Și nu am murit. Și saltul nu este singurul lucru inexplicabil, am spus eu. Când am ieșit din rezervă, tu ai deschis ușa, deși dormeai. După ce am ajuns pe acoperiș, m-am teleportat. Ce înseamnă asta? Ia gândește-te!

Komissky cel Groaznic arăta de parcă tocmai ar fi înghițit o viespe furioasă.

M-am temut că avea să i se facă rău.

— Care-i treaba? Ce s-a întâmplat? Te simți bine?

— Mă gândesc.

— Aha. Bine, atunci.

— Nu. Nu-i bine. Nu-mi vine nimic în minte.

— Lasă asta, Tommy-Lee, ascultă-mă. Apropo, era prima oară când îi spuneam pe nume. Ne-au instalat într-o rezervă de la izolare de la Spitalul Universitar Woolpit Royal, fiindcă ne consideră bolnavi. Dar dacă nu suntem bolnavi? Dacă am devenit cumva... supereroi?

Cum am devenit uluitori

Nimeni nu se naște Super-ceva (mai puțin Superman, evident).

Incredibilul Hulk a fost omul de știință manierat Bruce Banner până când a fost aruncat în aer de propria lui Bombă Gamma.

Omul-păianjen a fost un slăbănog de patruzeci și cinci de kilograme numit Peter Parker, până când a fost mușcat de un păianjen radioactiv.

Creatura din Mlaștină* a fost botanist. A încercat să găsească o cale de a transforma deșerturile în câmpii roditoare, dar a murit, iar sufletul i-a rămas agățat într-un tufiș.

Ei nu au ales să devină eroi. Nici măcar nu și-au dorit asta. S-a întâmplat ceva ciudat, iar ei au devenit uluitori. Poate că ar fi putut ajunge la un spital

* *Swamp Thing* în original, eroul unei serii de benzi desenate, creată în anul 1971 de scenaristul Len Wein și desena-torul Berni Wrightson (n. red.).

ca să fie operați și să scape de chestia asta uluitoare. Au preferat să folosească asta în numele Binelui și așa au ajuns eroi.

Exact în această situație ne găseam și noi. Când am ridicat ochii spre acoperișul spitalului, mi s-a părut că văd toate lucrurile bizare care ni se întâmplaseră, ținându-se după noi precum coada unei comete. Viața mi se desfășura în fața ochilor ca paginile unei reviste de benzi desenate cu omul-păianjen!

Și nici măcar nu-mi plac benzile desenate! (Tatei îi plac, dar mie nu.)

Pe prima pagină a revistei cu pricina era o imagine cu mine și Tommy-Lee, dar și cuvintele: „Cum am devenit uluitori.” Iar acum citiți mai departe.

Atacul pisicilor ucigașe

Avertisment sanitar al ministerului:

Infecția căilor respiratorii provocată de felină – cunoscută de obicei sub numele de „gripă felină” – este cauzată de un virus răspândit de pisicile domestice. Cu toate că virusul nu este deosebit de periculos, el este extrem de contagios. Puteți evita infecția reducând la minimum contactul cu pisicile. Dacă aveți pisică, vă rugăm să o țineți în casă până la dispariția epidemiei. Vă mulțumim.

În afară de oamenii de la știri, nimeni nu a mai numit-o gripă felină. Toată lumea îi spunea „Pisicile Ucigașe”. Mai ales mama. Noi nu aveam pisică, dar aveam ușiță pentru pisici – o puseseră cei care locuiseră acolo înaintea noastră. Mama a bătut ușița în cuie și a presărat pastile anti-pisici în toată curtea din spate.

— Nu te speria, dragă, a spus tata. Vezi tu că se sperie cineva?

— Faptul că nu se sperie nimeni nu înseamnă că lucrurile nu-s de groază, a spus mama.

Apropo, sigur a avut dreptate. În ziua în care am început școala la Liceul Handsworth, doar eu m-am speriat. Așa s-a întâmplat, și pe bună dreptate, pentru că încă din prima zi, Komissky cel Groaznic mi-a smuls rucsacul din spinare, a scotocit prin el, mi-a luat sendvișurile și le-a mâncat în fața mea.

Bonnie Crewe – fata cu cea mai lungă coadă de cal din lume – i-a spus:

— De ce nu te iei de cineva pe măsura ta?

— Nu am găsit pe nimeni pe măsura mea, a mârâit Groaznicul, în timp ce mesteca un sendviș de-al meu, iar dacă l-aș găsi, de ce să risc? E mai sigur să mă leg de cineva pe care să-l cunosc și pe care să-l pot strivi sub talpă ca pe un gândac.”

„Asta explică totul”, a spus Bonnie și s-a îndepărtat, legănându-și coada de cal dintr-o parte în alta.

Tata i-a explicat mamei că virusul nu era grav – provoca simptome asemănătoare gripei și somnolență. Pe de altă parte, dacă aveai o pisică, exista un risc de zece la sută să îl iei.

— Dacă există un risc de zece la sută, înseamnă că zece la sută din oameni se vor îmbolnăvi.

— Ba nu.

— Ba da.

— Ba nu.

— Ba da.

— Ba nu.

— Dacă zece la sută din oameni se infectează, asta înseamnă că zece la sută din ei nu vor munci. Ce se va întâmpla dacă acei oameni trebuie să livreze făină brutărilor sau să aducă lapte de la fabricile de lapte? Dacă ei sunt cei care duc alimente la supermarketuri? Sau oamenii care deschid supermarketurile dimineața? Ce se va întâmpla? Asta va însemna că nu va mai exista hrană suficientă. Iar oamenii vor ieși în stradă să protesteze. Și ce se va întâmpla dacă unii dintre oamenii prea bolnavi ca să meargă la muncă sunt polițiști? Nu va mai fi niciun polițist ca să-i oprească pe protestatari, și atunci ce-o să se întâmple? Legea și ordinea vor fi încălcate, și asta din cauza pisicilor.

— Cred că probabilitatea asta e de numai 0,001 la sută, a spus tata. Nu trebuie să te îngrijorezi. Sau să te îngrijorezi doar 0,001 la sută.

Mama a cumpărat cam un milion de cutii de conserve de carne și vreo zece tone de paste. Nu a cumpărat totul deodată, de la un singur magazin mare,

deoarece ar fi văzut-o oamenii și ar fi imitat-o, iar asta putea să declanșeze un val de febră a cumpărăturilor. A mai cumpărat și un aragaz de camping, care avea butelie, și multe, multe cutii de chibrituri și lumânări pentru cazul în care s-ar întrerupe curentul, apoi ne-a pus să ținem cada plină cu apă rece pentru cazul în care s-ar fi oprit apa.

— Acum nu-mi mai este teamă, a spus ea. Acum sunt pregătită.

Nu te teme, nu te teme, pregătit, nu ai probleme este titlul unei cărți pe care tata o cumpărase pentru mama. Subtitlul cărții era: „Situțiile periculoase nu sunt periculoase dacă știi ce să faci.”

Cartea îți spune:

Ce să faci dacă te înțepă o viespe;
Cum să aprinzi focul fără chibrituri;
Cum să prinzi, jupoi și gătești un iepure de câmp;
Ce să faci dacă îți dă sângele pe nas;
Și ce să faci în cazul în care legea și ordinea sunt încălcate etc.
Și...

Cum să te porți cu bătaușii.

*

Până atunci, tot ce făcusem pentru a-l împiedica pe Komissky cel Groaznic să se ia de mine nu avusesese niciun efect.

Într-o seară am încercat să-l împiedic să-mi arunce rucsacul din autobuz lăsându-l surorii mele mai mari, Ciara, care venea acasă cu alt autobuz, mai târziu. În loc să-mi arunce rucsacul, m-a aruncat pe mine din autobuz.

Altădată am încercat să îl evit luând autobuzul care pleca mai târziu. L-a așteptat împreună cu mine, s-a plâns că ajunge târziu acasă din cauza mea și m-a aruncat din nou din autobuz.

În fiecare zi îmi lua sendvișurile din ghiozdan și ridica feliile de pâine de deasupra, ca să vadă cu ce sunt. Dacă vedea ceva care îi plăcea – șuncă, să zicem – înfuleca tot sendvișul. Dacă era ceva ce nu-i plăcea – cașcaval, de exemplu – făcea sendvișul cocoloș între mâinile lui ca niște lopeți, îl arunca pe podea și îl strivea sub talpă. FLEOȘC!

În povestea vieții mele, sub formă de benzi desenate, era un desen în care mă ascundeam în cabinetul cu rechizite pentru ora de geografie, care era surprinzător de confortabil. Desenul era însoțit de textul:

Rory Rooney își găsește în sfârșit liniștea în Fortăreața Singurătății.

Fortăreața Singurătății este o așezare vastă, ascunsă sub calota glaciară, unde Superman merge să-și pună gândurile în ordine. Doar că Superman are androizi care să-i aducă mâncare, în vreme ce eu aveam doar o dioramă din hârtie a ținutului West Midlands în Era Glaciară, pe care o foloseam ca suport de sendvișuri, în timp ce stăteam și trăgeam cu urechea pentru a descoperi de unde putea veni Buclucul.

Iar următoarea imagine îl înfățișa pe Komissky cel Groaznic dând buzna în cabinetul cu rechizite pentru ora de geografie, însoțit de tovarășii lui aproape la fel de mătăhăloși ca și el (Kian Fortosu' și Jordan Smucitu'), care răcneau: Surprizăăăă!

În desen, din expresia de pe fața mea vă puteți da seama că asta nu era o surpriză pentru mine.

absorbit de joc, încât am uitat să-l supraveghez. Când am ridicat ochii, l-am văzut pe copil în capul scării și – nici nu pot scrie asta fără să mi se facă rău – el tocmai dădea să pășească în gol printre șipci. Țin minte că, în secunda următoare, îl țineam de un braț, iar el se legăna deasupra golului. Nu mai țin minte cum am traversat încăperea. Eram într-un loc. Apoi am ajuns în alt loc. E imposibil să traversezi o cameră mai repede decât poate cineva să se prăbușească, dar eu am reușit. Chiar că m-am teleportat.

Un ultim lucru real este Dafna's Cheese Cake Factory. Patroana este o femeie mică de statură, pe nume doamna Lev. Superputerea ei este să facă niște prăjituri uimitoare, dar într-o anumită situație, a alungat un tâlhar înarmat doar uitându-se urât la el. Când trebuie, toți devenim supereroi.

Ajuns aici, trebuie să îi mulțumesc doamnei Sarah Dudman, editoarea care nu-și găsește odihna decât după ce dau tot ce am mai bun din mine. Mulțumiri pentru Venetia Gosling, care ne-a protejat. Talya Baker, căreia nu îi scapă nimic. De asemenea, adresez mulțumiri doamnei doctor Mary Bunn, care și-a sacrificat o parte din timpul ei prețios pentru a-mi explica felul în care acționează virusurile. Și, mai presus de toate, mulțumiri lui Heloise și lui Xavier, care au citit cartea în toate stadiile ei (Xavier a inventat Chocolate Frisbee) și soției mele, Denise, care a rămas alături de mine în orice împrejurare, în zilele în care am scris două mii de cuvinte și în zilele în care nu am scris nimic.